

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 15. april 2021

Sag BS-14184/2020-HJR
(2. afdeling)

A
(advokat Thomas Ryhl)

mod

Udlændingenævnet
(advokat Rass Holdgaard)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 15. afdeling den 3. marts 2020 (BS-37948/2018-OLR).

Højesteret har efter parternes anmodning ved beslutning af 23. juli 2020 udskilt spørgsmålet om retlig interesse til særskilt og forlods behandling og afgørelse i medfør af retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt, Jens Kruse Mikkelsen og Kristian Korfits Nielsen.

Det udskilte spørgsmål er behandlet skriftligt, jf. retsplejelovens § 387.

Påstande

Appellanten, A, har nedlagt følgende påstande:

Principalt: Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017 ophæves, og Udlændingenævnet tilpligtes at anerkende, at udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., nu § 9, stk. 11, 2. pkt., er i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, der er vedtaget

inden for rammerne af associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, og at det afslag på familiesammenføring, som Udlændingestyrelsen med hjemmel i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., nu § 9, stk. 11, 2. pkt., meddelte A den 16. februar 2016, derfor var ugyldigt.

Subsidiært: Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017 ophæves.

Mere subsidiært: Landsrettens dom ophæves for så vidt angår afvisningen af påstand 1, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved landsretten.

Indstævnte, Udlændingenævnet, har påstået afvisning.

A har heroverfor nedlagt påstand om, at afvisningspåstanden ikke tages til følge.

Supplerende sagsfremstilling

Efter landsrettens dom har Udlændingestyrelsen den 29. juni 2020 meddelt A opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført på baggrund af sit ægteskab med B.

Anbringender

A har anført navnlig, at hun nedlagde to sideordnede påstande for landsretten. Dette skyldtes, at hun først og fremmest (med sin påstand 1) ønskede en stillingtagen til, om udlændingemyndighedernes afgørelser om afslag på familiesammenføring var truffet på et gyldigt hjemmelsgrundlag. Samtidig ønskede hun dog (med sin påstand 2, som blev nedlagt kort tid før hovedforhandlingen, og efter at landsretten havde afvist en anmodning om præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen) at sikre sig, at der skete en prøvelse af, om den formodning for tvangsægteskab, som følger af § 9, stk. 8, 2. pkt., i den dagældende udlændingelov, var afkræftet ved de efterfølgende omstændigheder (samlivsperiode og børn i ægteskabet), som var indtruffet, mens sagen var under behandling ved domstolene.

Landsretten har givet hende medhold i påstand 2, men har afvist påstand 1 og har dermed med urette afvist at tage stilling til spørgsmålet, om formodningsreglen i den dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt. (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.) i udlændingeloven er i strid med standstill-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen mellem EU og Tyrkiet.

Hun har retlig interesse i at få fastslået ved domstolene, at Udlændingenævnets afgørelse fra december 2017 om at afvise at genoptage sagen – og dermed også de øvrige afgørelser – var ugyldige som stridende mod EU-retten. Det gælder,

selv om landsretten ved sin dom har fastslået, at Udlændingenævnets første afgørelse fra september 2016 skal ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved Udlændingestyrelsen som følge af nye faktiske omstændigheder indtruffet efter nævnets afgørelser, og selv om landsrettens dom indebærer, at hun ikke kan nægtes opholdstilladelse i Danmark med hjemmel i formodningsreglen i § 9, stk. 8, 2. pkt., i den dagældende udlændingelov.

Søgsmålet har til formål at fjerne en bestående retsuvished. Domstolsprøvelse er en nødvendig forudsætning for en effektiv kontrol med, om udlændingemyndighederne har krænket hendes rettigheder i henhold til EU's associeringsaftale med Tyrkiet og hendes grundrettigheder. Sagen rejser principielle retsspørgsmål, hvis afgørelse kan få vidtrækkende betydning for udlændingemyndighedernes fremtidige praksis.

Hun har en konkret, individuel og aktuel interesse i at få prøvet Udlændingenævnets afgørelse fra december 2017. Der er tale om en endelig administrativ afgørelse, som har krænket hendes rettigheder, og som har haft en indgribende betydning for hendes retsstilling, eftersom den forhindrede hende i at få genoptaget afgørelsen om afslag på familiesammenføring og få ret til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt end sket.

Retspraksis giver ikke, som hævdet af Udlændingenævnet, holdepunkter for at afvise hendes påstande. Tværtimod understøtter retspraksis, navnlig UfR 2008.2575 H, at hun har den fornødne retlige interesse. Hendes ønske om at få afklaret hjemmelsspørgsmålet har sammenhæng med en konkret afgørelse truffet over for hende. Hendes anbringender om ugyldighed er ikke blevet prøvet af landsretten. Der er væsentlig forskel på indholdet og retsvirkningerne af en dom, der fastslår, at sagen skal genoptages, fordi nye faktiske omstændigheder betyder, at formodningsreglen i § 9, stk. 8, 2. pkt., i den dagældende udlændingelov ikke fremadrettet vil kunne være til hinder for at give hende tilladelse til familiesammenføring i Danmark, og en dom, der fastslår, at det afslag på familiesammenføring, som hun blev meddelt i 2016 med den begrundelse, at hendes ægteskab med B måtte anses som et tvangsægteskab, var ugyldigt som stridende mod EU-retten. Der er ikke, som hævdet af Udlændingenævnet, tale om, at hun har anket landsrettens dom blot med henblik på at få ændret præmisserne i dommen. Hun har ikke fået fuldt medhold ved dommen.

Adgangen til domstolsprøvelse af gyldigheden af Udlændingenævnets afgørelse fra december 2017 gælder uafhængigt af, om der kan påvises økonomiske eller andre retsvirkninger af en dom, der fastslår, at Udlændingenævnets afslag på familiesammenføring var ugyldigt som stridende mod stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Når det er sagt, vil en dom, der fastslår, at nævnets afgørelse var ugyldig, og at det oprindelige afslag på familiesammenføring dermed også var ugyldigt, imidlertid have økonomiske og andre særlige retsvirkninger for hende. Det gælder, selv om hun som følge af landsrettens dom nu har opnået ret til familiesammenføring.

En domstolsafgørelse om gyldigheden af nævnets afslag på familiesammenføring vil kunne danne grundlag for krav om tortgodtgørelse med henvisning til de alvorlige og indgribende retsvirkninger, som det ugyldige afslag på familiesammenføring har haft for hende gennem de sidste fire år.

Udlændingeloven knytter en række retsvirkninger til længden af hendes lovlige ophold i Danmark. Navnlig er det efter udlændingelovens § 11 en grundlæggende betingelse for at få permanent opholdstilladelse i Danmark, at ansøger har haft mindst otte års lovligt ophold i Danmark på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om permanent ophold. En dom, der fastslår, at der ikke i 2016 var hjemmel til at nægte hende ophold i Danmark, vil derfor bane vejen for, at hun vil kunne anses for at have optjent ret til permanent opholdstilladelse i Danmark fire år tidligere, end tilfældet er nu, hvor anvendelsen af formodningsreglen i § 9, stk. 8, 2. pkt., i den dagældende udlændingelov har betydet, at hun først i 2020 har opnået lovligt ophold i Danmark.

Der er således ikke grundlag for at anse de påstande, som hun har nedlagt, for at være uden retlig betydning. Hendes retlige interesse kan ikke afhænge af, om hun venter med at rejse de nævnte krav, indtil hun ved, om Højesteret giver hende medhold i en af de nedlagte påstande, eller om hun allerede på forhånd har rejst sådanne krav med henvisning til, at hun håber, at Højesteret vil give hende medhold i en af de nedlagte påstande. Retspraksis og litteratur viser, at der foreligger tilstrækkelig retlig interesse i prøvelse af en myndighedsafgørelse, når det ikke på forhånd kan udelukkes, at en dom vil kunne få retlig betydning for vedkommende på en eller anden måde, herunder som følge af muligheden for et erstatningskrav. Hun kan allerede nu varsle, at hun vil rejse krav om tortgodtgørelse, hvis Højesteret giver hende medhold i, at Udlændingenævnets afgørelse er ugyldig som stridende mod stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. Hun vil i så fald også indgive ansøgning om permanent opholdstilladelse senest i 2024, hvor der er forløbet otte år siden det tidspunkt, hvor hun burde være meddelt lovligt ophold i Danmark.

Den foreliggende sag er karakteriseret af særlige forhold, som er egnet til at begrunde, at kravet om, at der skal foreligge en konkret, individuel og aktuel tvist, under alle omstændigheder kan fraviges, hvis dette krav ikke måtte blive anset for opfyldt. Formodningsreglen i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt. (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.), har siden dens vedtagelse i 2003 været stærkt kritiseret for at stride mod grundrettighederne. Det er endnu ikke lykkedes at få

reglen prøvet ved domstolene, da det for de fleste ægtefæller, som søger familiesammenføring i Danmark, ikke vil være hensigtsmæssigt at gøre gældende, at reglen er ugyldig, da påstande og anbringender herom kun yderligere vil forsinke den opholdstilladelse, som de ønsker at opnå. Når først der er anlagt en retssag, og når først sagen langt om længe når frem til hovedforhandling, vil det således i langt de fleste tilfælde være muligt at føre bevis for efterfølgende samlivsperioder og børn i ægteskabet, som gør det muligt at afkræfte den lovbestemte formodning om tvang og dermed opnå opholdstilladelse langt hurtigere end ved at føre en lang og slidsom retssag om gyldigheden af den anvendte lovhjemmel. Denne sag er netop den rette til langt om længe at opnå domstolens stillingtagen til, om formodningsreglen i udlændingelovens da-gældende § 9, stk. 8, 2. pkt. (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.), er i strid med EU-retten og grundrettighederne.

Hun har på denne baggrund den fornødne retlige interesse i pådømmelse af de nedlagte påstande.

Udlændingenævnet har anført navnlig, at A ikke har retlig interesse i en prøvelse af de nedlagte påstande, idet en dom ikke på nogen måde vil påvirke, herunder bedre, hendes retlige stilling, og idet hendes eventuelle principielle eller ideelle interesse i at få prøvet de nedlagte påstande ikke er tilstrækkelig til at give hende retlig interesse. Hendes påstande skal derfor afvises.

A opfylder ikke de almindelige betingelser for retlig interesse, herunder kravet om aktualitet. Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017 (om afslag på genoptagelse af den nu ophævede afgørelse om afslag på familiesammenføring) har ikke længere en selvstændig betydning for hendes retsstilling, og hun har ikke godtgjort, at hun i øvrigt har en selvstændig aktuel interesse i at få prøvet, om afslaget på genoptagelse er gyldigt.

Hendes principale og subsidiære påstand i ankesagen er reelt anbringender til støtte for den påstand 2, som hun fik medhold i for landsretten. Disse påstande skal også af denne grund afvises i overensstemmelse med fast højesteretspraksis.

En appellatant har generelt ikke retlig interesse i at anke en dom blot med henblik på at få ændret præmisserne i dommen, når appellanten i øvrigt har fået medhold.

En dom i denne sag vil ikke have økonomiske virkninger for A. Det forhold, at hun anfører, at en dom i sagen "kunne danne grundlag for at rejse krav om torterstatning", ændrer ikke på, at hun ikke har rejst et sådant betalingskrav under sagen eller i anden sammenhæng. En ren hypotetisk mulighed for, at hun en gang i fremtiden eventuelt vil rejse et tortkrav, kan ikke føre til, at en eventuel

dom i sagen vil kunne bedre hendes retsstilling og dermed give hende retlig interesse i at få prøvet de nedlagte påstande.

Hendes eventuelle ønske om og mulighed for i fremtiden at søge om tidsubegrænset opholdstilladelse udgør heller ikke en sådan anden retsvirkning, at hun opnår retlig interesse. Ret til tidsubegrænset ophold i Danmark er noget helt andet end den problemstilling, som tvisten i denne sag angår. Hun har ikke søgt om tidsubegrænset opholdstilladelse, og udlændingemyndighederne har endnu ikke forholdt sig til, om og i givet fald hvornår hun opnår ret til tidsubegrænset opholdstilladelse. Det er en ren hypotetisk mulighed, at hun en gang i fremtiden eventuelt vil søge om tidsubegrænset opholdstilladelse, og myndighederne vil i forbindelse med hendes eventuelle fremtidige ansøgning kunne forholde sig til de synspunkter, som fremgår af hendes processkrift i denne sag. Hertil kommer, at hendes synspunkt om, at hun opnår ret til tidsubegrænset ophold på et tidligere tidspunkt, hvis hun får medhold i den nedlagte påstand i denne sag, er udokumenteret. En række betingelser – ud over betingelsen om, at man som udgangspunkt skal have haft lovligt ophold i Danmark i mindst 8 år – skal være opfyldt, før hun opnår ret til tidsubegrænset opholdstilladelse. Hvis hun i fremtiden ansøger Udlændingestyrelsen om permanent ophold i Danmark, kan hun fremføre de EU-retlige synspunkter om hendes ret til permanent ophold fra et tidligere tidspunkt.

At A har varslet, at hun vil rejse krav om tortgodtgørelse, hvis Højesteret giver hende medhold i en af de nedlagte påstande, og at hun også har varslet, at hun i så fald vil søge om permanent opholdstilladelse senest i 2024, ændrer ikke ved, at hun ikke har en aktuel retlig interesse i denne sag.

Hvis hypotetiske (og uunderbyggede) virkninger er nok til at give A retlig interesse i at få prøvet de nedlagte påstande, vil kravet om aktualitet reelt blive meningsløst, da sagsøgere og appellanter altid vil kunne hævde, at den konkrete sag og en eventuel dom i sagen vil have lignende mulige fremtidige virkninger for et eventuelt erstatningskrav eller for fremtidige forvaltningsafgørelser.

Der foreligger ikke, som hævdet af A, retlig interesse i pådømmelse af de nedlagte påstande, fordi Udlændingenævnet urigtigt har "kvalificeret hendes ægteskab som et tvangsægteskab" med den konsekvens, at hun i fire år har måttet kæmpe for at opnå opholdstilladelse som familiesammenført. Det er i øvrigt forkert, at nævnet har kvalificeret ægteskabet sådan.

Det kan heller ikke i sig selv udgøre fornøden retlig interesse, at A mener, at Udlændingenævnets afgørelse fra december 2017 er materielt forkert og ugyltig som følge af, at den anvendte hjemmelsbestemmelse strider mod standstill-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Der er i denne sag ikke grundlag for at lempe de almindelige krav til retlig interesse. Selv hvis der af retspraksis kan udledes en vis udvidet adgang til domstolsprøvelse af forvaltningsafgørelses lovlighed i tilfælde, hvor tvisten ikke længere er aktuel, indebærer det ikke, at A bør anses for at have retlig interesse i en prøvelse af de nedlagte påstande. Hendes situation adskiller sig væsentligt fra de situationer, hvor domstolene hidtil har accepteret, at en mere ideel eller principiel interesse – ud fra et hensyn til effektiv juridisk kontrol med administrative myndigheder – kan begrunde en lempelse af det sædvanlige krav om aktualitet.

Modsat appellanten i UfR 2008.2575 H har A opnået en fuld og reel prøvelse af sagens materielle spørgsmål ved landsretten, og hun har allerede fået landsrettens ord for, at formodningsreglen er afkræftet og derfor ikke kan være til hinder for, at hun får opholdstilladelse. Hun har således fået medhold, og hun er efterfølgende blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark ved Udlændingestyrelsens afgørelse af 29. juni 2020.

Hun har ikke en ideel eller principiel interesse i prøvelse af de EU-retlige anbringender, som hun gjorde gældende under landsretssagen, og som landsretten ikke fandt det nødvendigt at tage stilling til, fordi landsretten fandt, at det efter bevisførelsen var klart, at formodningsreglen ikke kunne begrunde afslaget. Landsrettens fremgangsmåde er i overensstemmelse med retspraksis.

Det forhold, at formodningsreglen i udlændingelovens daværende § 9, stk. 8, 2. pkt., har været kritiseret, kan ikke begrunde en udvidet adgang til domstolsprøvelse og udgør ikke en tilstrækkelig retlig interesse.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om A har retlig interesse i at få prøvet de påstande, som hun har nedlagt for Højesteret.

Tre dommere – Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen og Hanne Schmidt – udtaler:

Før landsretten nedlagde A to sideordnede påstande, dels om at Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017 ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen (påstand 1), dels om at Udlændingenævnets afgørelse af 21. september 2016 ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen (påstand 2).

Landsretten fandt det godtgjort, at ægteskabet mellem A og B er indgået efter begge parter eget ønske. Betingelserne efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., for at meddele afslag på ansøgning om opholdstilladelse var derfor ikke opfyldt, og landsretten gav A medhold i påstand 2 om ophævelse af

Udlændingenævnets afgørelse af 21. september 2016 om afslag på ansøgning om familiesammenføring og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Landsretten afviste påstand 1. Udlændingestyrelsen har herefter den 29. juni 2020 givet A opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført på baggrund af hendes ægteskab med B.

As påstande for Højesteret angår – ligesom den afviste påstand 1 for landsretten – Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017. Ved denne afgørelse afsløgte nævnet at genoptage sagen, hvor A havde fået afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse. Påstandene angår således spørgsmålet om genoptagelse af en afgørelse, der ikke længere er aktuel, idet Udlændingestyrelsen som nævnt efter landsrettens dom har givet opholdstilladelse til A. Genoptagelse af det tidligere meddelte afslag giver herefter ikke længere mening.

Med sine påstande for Højesteret søger A – ligesom med påstand 1 for landsretten – at få prøvet anbragendet om, at udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., er i strid med artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Landsretten har som nævnt givet A medhold i, at betingelserne i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., for at give hende afslag på opholdstilladelse ikke er opfyldt, og Udlændingestyrelsen har efterfølgende givet hende opholdstilladelse. Anbragendet om artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse fra 1980 vil, hvis det følges, alene udgøre en yderligere begrundelse for, at udlændingemyndighedernes oprindelige afslag på opholdstilladelse skal tilsidesættes, men det vil ikke føre til en anden retsstilling for A end den, der følger af landsrettens afgørelse om, at betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., ikke er opfyldt, nemlig at hun meddeles opholdstilladelse, hvilket allerede er sket.

På den baggrund, og da det, som A i øvrigt har anført, ikke kan føre til et andet resultat, finder vi, at der ikke er grundlag for at fastslå, at hun har den fornødne retlige interesse i at få prøvet, om den nævnte bestemmelse i udlændingeloven, der efter bestemmelsens eget indhold ikke kan anvendes i forhold til hende, måtte være i strid med artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse fra 1980. Vi stemmer derfor for at tage Udlændingenævnets påstand om afvisning til følge.

Dommerne Jens Kruse Mikkelsen og Kristian Korfits Nielsen udtaler:

Udlændingenævnet traf den 21. september 2016 afgørelse om, at A ikke havde ret til ophold i Danmark som familiesammenført med sin ægtefælle B. Afgørelsen blev begrundet med, at A og B, der er kusine og fætter, ikke kunne anses for at have indgået ægteskabet efter eget ønske, jf. den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8, 2. pkt. (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.).

A anmodede udlændingemyndighederne om at genoptage sagen bl.a. med henvisning til, at den formodningsregel, som følger af § 9, stk. 8, 2. pkt., strider mod stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet. Ved afgørelse af 6. december 2017 afslog Udlændingenævnet at genoptage sagen.

A anlagde den 8. oktober 2016 sag mod Udlændingenævnet ved Københavns Byret, der den 20. marts 2018 henviste sagen til landsretten. For landsretten nedlagde hun påstand om ophævelse af Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017 og hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen (påstand 1) og påstand om ophævelse af Udlændingenævnets afgørelse af 21. september 2016 og hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen (påstand 2).

Ved landsrettens dom fik hun medhold i påstand 2 om ophævelse af Udlændingenævnets afgørelse af 21. september 2016 og hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Landsretten fandt det godtgjort, at ægteskabet mellem A og B var indgået efter begge parterens eget ønske, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt., og nugældende § 9, stk. 11, 2. pkt. As påstand 1 vedrørende Udlændingenævnets afgørelse af 6. december 2017 om afslag på genoptagelse blev herefter afvist af landsretten.

De to påstande for landsretten blev nedlagt som sideordnede, selvstændige påstande. Det fremgår af landsrettens dom, at A støttede påstand 1 på, at udlændingemyndighederne ikke havde hjemmel til at afslå familiesammenføring på grundlag af formodningsreglen i § 9, stk. 8, 2. pkt., i den dagældende udlændingelov, idet denne bestemmelse efter hendes opfattelse er i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, og at afgørelsen af 6. december 2017 om ikke at genoptage sagen derfor var ugyldig.

Der er ikke ved landsrettens dom – heller ikke forudsætningsvis – taget stilling til dette spørgsmål.

Vi finder ikke grundlag for at fastslå, at A savner retlig interesse i en prøvelse af gyldigheden af den afgørelse af 6. december 2017 fra Udlændingenævnet, som er omfattet af hendes påstand 1 for landsretten. Hun må således efter vores opfattelse anses for at have en tilstrækkelig retlig interesse i at få taget stilling til, om afgørelsen blev truffet i strid med hendes rettigheder efter artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, idet en stillingtagen hertil vil kunne have betydning for hendes retsstilling, herunder med hensyn til fra hvilket tidspunkt hun vil kunne opnå permanent opholdstilladelse. Vi har i den forbindelse også

lagt vægt på, at en stillingtagen til det nævnte spørgsmål vil kunne have væsentlig betydning for udlændingemyndighedernes fremtidige praksis vedrørende familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere.

Det forhold, at A ved landsrettens dom – på andet grundlag – fik medhold i, at formodningsreglen i § 9, stk. 8, 2. pkt., i den dagældende udlændingelov (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.), ikke, som sagen forelå oplyst for landsretten, var til hinder for, at hun blev meddelt opholdstilladelse, og at hun efterfølgende er meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med sin ægtefælle, kan efter vores opfattelse ikke føre til en anden vurdering.

Vi stemmer herefter for ikke at tage Udlændingenævnets afvisningspåstand til følge.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Højesteret tager herefter Udlændingenævnets afvisningspåstand til følge.

THI KENDES FOR RET:

Sagen for Højesteret afvises.

I sagsomkostninger for Højesteret skal A betale 25.000 kr. til Udlændingenævnet.

Det idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.